

Kdepak, kdepak. Slovo stabilní může člověk ve spojitosti s docentkou Talířovou naprosto zapomenout. Cokoliv se naučí, cokoliv co vykonává, tak má platnost pouze pro ten jeden okamžik. Jako kdyby neměla vytvořený synapse v mozku či co. Nic se jí tam prostě neukládá. Ale dělala jsem si tuhle takovou vnitřní inventuru. V souvislosti s tím, jak jsem si říkala, že už je Tali u nás rok a pořád, pořád je to v podstatě - z mého pohledu - jakoby výchovnej neúspěch. Právě proto, že nic není stabilní. Ba naopak, všechno je velmi velmi, ale opravdu velmi nestabilní. Není nic z toho zásadního, kde by si člověk mohl říct: "JO! Tohle už jsme zmákli!" Je ale pravda, že si můžem říct:

*Když se jde ven, nemusíme dělat logistický kroky, jak před obsazením Normandie, nemusíme se bát toho, že srazí sousedku, co jde do práce. Nebo že porazí malou holčičku od sousedů z protějšího bytu, nemusím se bát toho, že mi při tom vyrve rameno, můžu jít v pohodě po schodech, nemusím výtahem, protože by mě na schodech přizabila, jak by vyrazila dolů..... Ne to už nemusím, a jsem za to ráda. A byla to ale opravdu dřina. Víte kolikrát my jsme nechali při tom jejím vyrválu, nebo při tom, aby k tomu vyrválu nedošlo, v zámku klíče a musela jsem čekat, až mě někdo pustí do baráku?? Kolikrát já musela i zvonit na Danušku, aby mi půjčila ty záložní klíče, páč ty moje zůstaly ne v zámku, ale rovnou doma.... jít s ní ven, to byla fakt válečná výprava. A nervy dostávaly zabrat. Tak to už není, to je fakt. Dneska klidně nechám otevřené dveře, když sousedi vychází ven, nebo se vrací se svým pesanem z procházky a Tali zůstane na pelíšku a nevybíhá z bytu.

*Taky už nerve zařízení bytu, počínaje nesmyslnostma jako je kohout od topení, přes nábytek, oblečení a tak jako podobně. Pokud nenechám na lince svou snídani, můžu jí nechat bez obav z předsíně otevřeno do kuchyně a jít s Rumíčkem ven a je to v pohodě.

*Umí způsobně zůstat ležet na pelíšku, když se jí u stolu (Pokud ji malej pokušitel Rumíček, nerozpumprdlikuje s tím, že se půjdou poprat. Tohle je nějaká jeho specialitka, má tendenci to dělat s železnou pravidelností a vždy, když usedneme ke stolu, jinak snad ani ne.. Oni leží, oba způsobně. A pak vidíte, že Rumouš dělá šibala. Tu svou roztomilou hlavičku do strany, očička do zatačky a " Já nic, ale, já muzikant!" , a dělá dál šibala. Tali to chvíli vydrží, ovládá se, ale šibalovi se moc dlouho odolat nedá, takže mu dá facku a pak ho kousne do hlavy. Jooo! přesně s tímle milej šibal počítal a spustí bitku. Nejdřív zlehýnka, to si jen v leže okusujou hlavy, aby to pak chtěli rozjet do plnejch. A mohla být jako volná zábava, kde by se i (podle mého) nějaký to vometání kolem stolu mohlo podařit propasírovat. To jim

pochopitelně neprojde a jeden z nás jim zatrhne tipec. A milej šibal se tváří, jako že "Tjo, ale co já?? Já sem hodnej přece, nejhodnější, to víš! TO VONA!" "Já ti dám to vona!" vece, ten kdo zatrhával tipec. "Koukněte jet na ten pelech voba a klid bude!" □ .

*Taky už si Tali navykla na ten rytmus, že když jeden cvičí, druhej v klidu čeká a nehýká nedočkavostí. Na všechny se dostane.

*Obecně se to prostě doma dostalo do normálních kolejí. Ale musím říct, že to období, kdy si člověk nemohl ani na chvílilinku v klidu k něčemu sednout, to bylo náročný. Nebyl klid nikde, ani venku, ani doma. A my jsme v podstatě pravda aktivní, ale jinak klidný. Teda bývali jsme. Po příchodu Tali jsme se stali značně neklidnými □ . Moc jsme toho v tu dobu v klidu nenaspali, protože když ona neměla nějaký svoje noční pnutí, tak jsme zas jak jeden tak druhej pořád dokola přemýšleli, co budeme dělat, když se to nepodaří nějak opracovat. A tenhle stav trval poměrně dlouho, protože i Tali trvá všechno dost dlouho.

*Dlouho se třeba zmítala na tom vodítku. To nebylo venčení, to bylo fakt peklo, všichni co nás znají a viděli, nás bez přehánění litovali. Od našeho pana veterináře, který bydlí nedaleko a pravidelně se potkáváme při venčení až po kamarádku-výcvikářku, která tehdy první nadnesla, že je Tali regulérní magor (a to ji měla tu čest poznat až poté, co to nejhorší bylo za námi). No a dneska už je tohle taky jinak. Neumí ještě jít stoprocentně na prověšeným vodítku nějak dlouhou, ale už můžeme jít, nemusím se bát, že mě usmýká. Nemusím se bát jít uklidit bobek s tím, že ona toho využije a vystřelí a přizabije mě. Má ještě pořád tyhle chvílky, že v nestřeženým okamžiku vypálí (bohužel bez příčiny, takže to není o tom, támhle jde pes, kočka, letí lístek - nic co můžete mít v hledáčku, takže to nečekáte), ale už to není její běžný pohyb.

*A na chalupě, tam už si to taky můžeme užívat. A to dokonce tak, že můžu nechat otevřenou branku na naši louku a kutit si někde poblíž na záhonu. A ona se sama, čas od času přijde přihlásit. Věc zpočátku nebývalá. Neb to jsme ji neměli pod kontrolou ani na zahradě. Heh, pamatuju si, jak jsem se tetelila nadšením, když se tehdy poprvé sama přišla připojit během zahradničení na záhonu. To u nás byla akorát návštěvou AP, takže ví, jak jsem z toho pořád byla hyn. Na naší louce, na polích v těsné blízkosti už tak nějak dokážeme fungovat i hezky. A ani s sebou už nemusím tahat obří syrovou kost, vystačím si s pamlskama. (Jen teda musíme zvládnout ten páteční hysterák, kdy se zase propadne do svý dřívější podoby a já jí z

ní musím vytáhnout).

*A tady asi taky skončím, páč jak se nám před časem rozsypalo z nějakýho mně neznámýho důvodu to, jak jsme fungovali tady v Praze při venčení, tak na tomto poli toho nemám mnoho co do týhle optimistický inventury zaznamenat. Nebo teda jo-když s ní jdu na louku za domem, je to taky citelná změna k lepšímu. To je fakt. Tam ji můžu mít více-méně navolno. A když si ohlídám spoustu věcí, funguje. Zvláště mám-li balonek, nebo něco na přetahování. A jsou občas dny, kdy se zachová jako neuvěřitelně normální pes. A je na ní vidět, že jí je v tom vlastně dobře.

*Taky ji začalo bavit cvičení. Taková ta základní poslušnost - na vodítku pochopitelně. A na louce za barákem i na volno s balonkem. Když je dobrá konstelace, dokáže dělat krásnýho ÍPO psa, neboli cape u nohy a civí na mě. Vystřihne odložení a já můžu jít vyhodit bobek do koše. Heh, v podstatě paradoxně - vzhledem k jejímu projevu a temperamentu - máme odložení i vzhledem k ostatním výkonům - docela hezký. Když se daří, umí pěkně zvládat i otočky u nohy do všech směrů. Když se daří, tak ji dokážu zastavit i když jde za psem. Ale... to se právě musí dařit. A pochopitelně musí jít, jakmile přidá, neměla bych šanci.

*Zlepšuje se v podávání věcí - ondyno mi na chodbě domu podala upadnutý klíče. Šikovná byla. A taky a to vlastně je pro mě hodně podstatná záležitost. Nemusíme rvát furt jak prokopnutý. Čím dál tím víc se učí vnímat normální až spíše velmi tichej hlas. Zase není to stabilní, ale jedná se už v podstatě jen o vyhrocené situace. A ne, že jiná komunikace pro ni neexistuje. Nemám ráda neustálý řvaní jak pako. Takže to jsem ráda, že tady jsme se taky dostali už trochu jinam.

Takže tak, posunuli jsme se, to jo, to bych kecala, že ne. □ Jen teda jak jsem řekla na začátku, nic není stabilní, nemnoho se jí v tý makovici sadilo tak, aby to bylo opravdu funkční. Pořád proti nám hraje hlavně to, že je hodně samostatná, to navázání na lidi od štěnitka taky prostě halt není. Ale snažíme se, snažíme, abychom to přejinačili.